

La partida

GEMMA CALVET | Actualitzada el 08/11/2011 00:00

Deia ahir l'artista dissident xinès Ai Weiwei davant de casa seva, al rebre el suport de més de 10.000 persones en donacions per fer front a una multa del govern xinès, que "el sentit de la paraula popular s'ha fet evident". A Xina, aquesta potència econòmica a qui Obama ja ofereix devots pactes, s'estan produint fets de resistència al règim que parlen de persones compromeses, que arrisquen, joves que creuen en la possibilitat de canvi.

En el suport a Ai Weiwei, milers de persones s'han atrevit a sortir de l'anonimat, i estan movent alguna cosa en aquesta gran potència que malgrat dir-se comunista, defensa el capitalisme més salvatge, amb un món rural totalment abandonat, el ferotge esclavatge a les fàbriques, i una estratificació social cada vegada més accentuada.

Una amiga, també pintora, em va explicar que visitant l'exposició de Londres que va fer l'artista xinès, va sentir molt més enllà de la bellesa de l'art, la potència d'unes paraules que l'artista va incorporar al muntatge: la llibertat de creences és la capacitat de generar una consciència pròpia i no deixar-te envair com a persona pel poder que pretén manipular.

Enmig de les protestes de Cannes en la reunió del G-20 es va detenir al cap de la Casa del Tibet a Barcelona, que tractava de denunciar amb la seva presència l'escalada de repressió que està patint el poble tibetà. L'economia xinesa creix, el càstig a la dissidència creix, però la consciència de la ciutadania també creix.

Ens cal aturar-nos en la força d'aquesta realitat, i creure que des de la gent, els canvis, per difícils que semblin, també són possibles.

La reivindicació del concepte popular que reclama l'artista xinès enllaçava ahir en aquest diari, fent memòria, amb unes sàvies reflexions de Joan M. Tresserras a propòsit de la importància de l'Assemblea de Catalunya com a expressió del que va ser el poder popular. Un poder generat des d'aliances invisibles, plenes de diversitats, capaces de crear una plataforma comuna i una força decisiva cap a un canvi social l'any 1971.

De Xina a Catalunya. Reptes diferents, realitats polítiques molt divergents, però situacions deficitàries que exigeixen consciència d'interès general i capacitat de mobilitzar persones. De mobilitzar il·lusions des de noves formes de fer política.

Certament la capacitat de moure canvis es troba de forma determinant en el poder de la ciutadania. Els actuals escenaris de desencís polític i consciència de fracàs econòmic estan generant a nivell global una exigència de noves polítiques que en part encara s'han d'inventar.

Hi ha un polític italià, Nichi Vendola, líder d'un partit, Sinistra Ecologia i Libertà, que està teixint noves propostes des de reflexions profundes, bastant impròpies del món de la política. En el seu llibre *Riaprire la partita*, Vendola denuncia la llarga sembra de la resignació feta des dels interessos dels que temen l'esperança de canvi com el més terrible dels malsons. La seva proposta parteix d'aquesta necessitat de retornar a la gent la consciència de la seva força. Se situa des de la cultura de la complexitat i de la necessitat de mediacions. Reivindica la política que fugi de la retòrica i que sigui capaç d'emprar paraules plenes de sentit com *política, passió, dignitat, bellesa, treball, democràcia, llibertat, energia, pau*.

Textualment reivindica el vocabulari per tal d'exercir la capacitat de discerniment en un món on l'agnosticisme del consum i del mercat impedeix distingir entre el bé i el mal.

Una política que sigui concebuda des de la capacitat de generar bellesa en l'administració de les relacions comunitàries. Per això existeix la necessitat d'estar obert al constant diàleg i negociació amb els altres i, per tant, disposat a superar els obstacles que aixequen els espais orgànics de partit.

Certament, existeix el risc que la concepció tradicional de partit polític posi en risc la capacitat de reacció de la democràcia vers l'estat actual de decadència del sistema i impedeixi noves fórmules de fer política.

En el panorama espanyol, escoltant els missatges de campanya electoral es té la sensació que els polítics dels partits majoritaris viuen en un ensordiment constant vers aquestes exigències. La previsió de triomf electoral de la dreta i el risc d'alta abstenció obren uns grans interrogants que s'han de respondre a curt

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

termini.

La política ha de connectar amb la ciutadania, i ha de creure en ella mateixa. S'ha de retornar a l'essència de les idees i la capacitat de moure persones.

Si no som capaços d'integrar aquestes propostes, el futur de la democràcia està perdut.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Quan desnonen una política

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans